14/11/2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ εκ της Ι.Μ. Σερβίων και Κοζάνης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σερβίων και Κοζάνης

«Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴν ἐδῶ τὴν παραβολή· κάποιου ἀνθρώπου πλούσιου τὰ χωράφια του τὸν ἔδωσαν πολλὴ σοδειά· σκεφτόταν μέσα του καὶ ἔλεγε· Τί νὰ κάνω, διότι δὲν ἔχω, ποὺ νὰ ἀποθηκεύσω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· Αὐτὸ θὰ κάνω· Θὰ χαλάσω τὶς ἀποθῆκες μου καὶ θὰ οἰκοδομήσω μεγαλύτερες, καὶ θὰ ἀποθηκεύσω ἐκεῖ ὅλα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου, καὶ θὰ πῶ στὴν ψυχή μου· ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ἀποθηκευμένα γιὰ πολλὰ χρόνια· ἀναπαύου, φάγε, πιές, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ σ᾽ αὐτὸν ὁ Θεός· Ἄφρονα, αὐτὴν ἐδῶ τὴ νύχτα ἀπαιτοῦν ἀπὸ σένα τὴν ψυχή σου· ὅσα δὲ ἑτοίμασες τίνος θὰ εἶναι; Ἔτσι παθαίνει αὐτὸς ποὺ θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ δὲν πλουτίζει στὸ Θεό. Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ φώναξε· αὐτὸς ποὺ ἔχει αὐτιὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ».

Εἶπε τὴν παραβολὴ αὐτὴν ὁ Κύριος μὲ ἀφορμὴ κάποιου ἀνθρώπου ποὺ πῆγε καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ μοιράσῃ τὴν περιουσία μὲ τὸν ἀδελφό του, γιατί ὅπως ἔλεγε, δὲν ἤθελε ὁ ἀδελφός του νὰ μοιράσουν τὴν περιουσία τους. Καὶ ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς

τοῦ εἶπε· «ἄνθρωπε, ποιὸς μὲ κατέστησε δικαστὴ ἢ μοιραστὴ σὲ σᾶς;», καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν· «προσέχετε καὶ φυλαχθῆτε ἀπὸ κάθε πλεονεξία· διότι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του», εἶπε ἀμέσως τὴν παραβολὴ αὐτήν, γιὰ νὰ μᾶς διδάξη πόσο μεγάλο κακὸ εἶναι ἡ πλεονεξία. Ἡ ἁμαρτία αὐτὴ ἀπομονώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν κάνη νὰ ζῆ καὶ νὰ βλέπη μόνο τὸν ἑαυτό του. Ὅσα ἀγαθὰ καὶ ἂν δώση ὁ Θεὸς τὸν πλεονέκτη ποτὲ δὲν θὰ πῆ φτάνει. Θέλει καὶ ἄλλα πολλά, καὶ ὅλα μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Μεγάλο κακὸ ἡ πλεονεξία. Ὅταν κυριεύση τὸν ἄνθρωπο δὲν τὸν ἀφήνει νὰ σταματήση ποτέ· ὅλο μαζεύει, μαζεύει, καὶποτὲ δὲν λέει φτάνει. Ἡ πλεονεξία φτάνει μέχρι τὸ ἀπάνθρωπο ἐκεῖνο σημεῖο, ποὺ ὁ ἕνας ἀδελφὸς ἀδικεῖ τὸν ἄλλο· αὐτοὶ ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο πατέρα καὶ τὴν ἴδια μάνα νὰ μαλώνουν καὶ νὰ δικάζωνται γιὰ περιουσιακὰ πράγματα. Ἡ πλεονεξία σκοτίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ δῆ οὔτε ἀδέλφια, οὔτε συγγένεια, οὔτε φίλους· τίποτε δὲν βλέπει ἄλλο, παρὰ μόνο χρῆμα καὶ πάλι χρῆμα. Πλούσιες οἰκογένειες, νοικοκυραῖοι, ἀδέλφια, φίλοι ἀχώριστοι, καλοὶ καὶ προκομένοι συνεταῖροι, ὅταν κυριευθοῦν ἀπὸ τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας, μαλώνουν, τρέχουν στὰ δικαστήρια γιὰ ἀσήμαντα ποσά, χαλοῦν τὶς καρδιές τους καὶ πικραίνονται.

Ὅλη αὐτὴ ἡ μεγάλη ταραχὴ καὶ ἀναστάτωση γίνεται γιατί βάζουμε τὰ χρήματα, τὰ χωράφια, τὰ σπίτια, τὰ πλούτη μας, πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν συγγένεια, τὴ φιλία, τὸν ἄνθρωπο. Τὰ χρήματα καὶ τὰ πλούτη μας τὰ ἔχουμε γιὰ νὰ ζοῦμε μὲ τοὺς ἀνθρώπους μας καλά, καὶ ὄχι νὰ μᾶς χωρίζουν καὶ νὰ μᾶς πικραίνουν μὲ τοὺς δικούς μας, καὶ μάλιστα μὲ τὰ πιὸ προσφιλῆ μας πρόσωπα ὅπως εἶναι οἱ γονεῖς, τ᾽ ἀδέλφια, τὰ παιδιά μας. Τί νὰ τὸ κάνωμε ἕνα σπίτι, ἐὰν μέσα σ᾽ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ μπῆ ὁ ἀδελφός μας, γιατί γι᾽ αὐτὸ μαλώσαμε; Τὰ σπίτια τὰ ἔχουμε γιὰ νὰ κατοικοῦμε ὡς οἰκογένεια, καὶ ὄχι νὰ μαλώνουμε γι᾽ αὐτά. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ὅλα τ᾽ ἀδέλφια μαζί κι ἀγαπημένα· «Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ᾽ ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό;», τονίζει ὁ ψαλμωδός.

Πολλὲς φορὲς ὁ διάβολος τὴν πλεονεξία μας τὴν σκεπάζει μὲ τὴν δικαιοσύνη· λέει αὐτὸς ποὺ νομίζει ὅτι ἀδικεῖται ἀπὸ τὸν ἀδελφό του· δὲν εἶναι ἡ ἀξία, οὔτε ὅτι δὲν ἔχω, ἀλλὰ γιατί νὰ τὰ πάρη αὐτός, ἀφοῦ ἦταν δικό μου· ἐγὼ δὲν θέλω τὸ ἄδικο. Καὶ προτιμάει ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς γιὰ τὸ τάχα δίκαιο νὰ μαλώνη μὲ τὸν ἀδελφό του καὶ νὰ μὴν καλημερίζεται, οὔτε νὰ λέη χρόνια πολλὰ σὲ χρονιάτικες μέρες, μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τ᾽ ἀδέλφια του, γιατί, καθὼς λέει, ἀδικήθηκε. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀδικία καὶ ὑποκρισία ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά. Τί νὰ τὴν κάνω τέτοια δικαιοσύνη ποὺ μὲ χωρίζει ἀπὸ τ᾽ ἀδέλφια καὶ τοὺς γονεῖς μου,

ποὺ μὲ κερνάει τὸ μῖσος γιὰ τὴν ἀγάπη; Αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιο, εἶναι σκεπασμένη πλεονεξία, ἁμαρτία, ἀφροσύνη, ποὺ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ χαροῦμε ὅσα μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός.

Γιὰ ποιὸν τὰ ἑτοιμάσαμε τὰ πλούτη μας καὶ κουραστήκαμε τόσο πολὺ νὰ τὰ ἀποκτήσουμε, ὅταν αὐτὰ δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ ζήσουμε μὲ τ' ἀδέλφια μας μὲ ἀγάπη καὶ εἰρήνη καὶ νὰ συγκεντρωθοῦμε στὸ πατρικό μας σπίτι; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος χωρίζη ἀπὸ τὰ πιὸ φυσικά του πρόσωπα γιὰ κάποιες περιουσιακὲς διαφορές γίνεται θηρίο, γίνεται ἀντικοινωνικός, ἀφοῦ ξεκόβεται ἀπὸ τὴν πατρική του οἰκογένεια, ποὺ εἶναι τὸ κύτταρο τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ ἡ ζωή μας ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὶς περιουσίες μας, γι᾽ αὐτὸ τίποτα νὰ μὴν βάζουμε πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο· ὅ,τι μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς, μᾶς τὸ ἔδωσε γιὰ νὰ τὸ χαιρώμαστε ὅλοι μαζί καὶ ὄχι νὰ τὸ κρατοῦμε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μας. «Τῷ Θεῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Ἀμήν.

π. Γ.Δ.Σ.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων και Κοζάνης